

Література

1. Місцеве самоврядування в Україні: сучасний стан та основні напрями модернізації: наук. доп. / редкол.: Ю.В. Ковбасюк, К.О. Ващенко, В.В. Толкованов та ін.; за заг. ред. д-ра наук з держ. упр., проф. Ю.В. Ковбасюка. К.: НАДУ, 2014. 128 с.

2. Кузнцова Н. Реформа місцевого самоврядування в Україні: організаційно-правовий аспект. URL: <http://soskin.info/ea.php?pokazold=200710&n=11-12&y=2007>

3. Ткачук А.Ф. Місцеве самоврядування та децентралізація. Законодавство (навчальний модуль). К.: ІКЦ «Легальний статус», 2016. 80 с.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-318-0-74>

Монін І.В.

аспірант,

Класичний приватний університет,

м. Запоріжжя, Україна

ЩОДО ОСОБЛИВОСТЕЙ ВИЗНАЧЕННЯ ПОКАРАННЯ ЗА ЗЛОВЖИВАННЯ ПОВНОВАЖЕННЯМИ СЛУЖБОВОЮ ОСОБОЮ ЮРИДИЧНОЇ ОСОБИ ПРИВАТНОГО ПРАВА НЕЗАЛЕЖНО ВІД ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВОЇ ФОРМИ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

Ще з 2008 року було започатковано зміни до кримінального права щодо сфери службової діяльності юридичних осіб приватного права та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг [1]. Так, у 2011 році Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо відповідальності за корупційні правопорушення» було реалізовано ідею, закладену в Кримінальній конвенції про боротьбу з корупцією, в Конвенції ООН проти транснаціональної організованої злочинності та в Конвенції ООН проти корупції, ратифікованих Україною, щодо диференціації кримінально-правової охорони службових відносин в публічній і приватній сферах. Ця диференціація відбулася шляхом викладення назви Розділу XVII Особливої частини КК в новій редакції – «Злочини у сфері службової діяльності та професійної діяльності, пов'язаної з наданням публічних послуг» та включенням нових статей, якими окремо встановлювалась відповідальність службових осіб юридичних осіб приватного права та

осіб, які надають професійні послуги: ст. 364-1 «Зловживання повноваженнями службовою особою юридичної особи приватного права незалежно від організаційно-правової форми», ст. 365-1 «Перевищення повноважень службовою особою юридичної особи приватного права незалежно від організаційно-правової форми», ст. 365-2 «Зловживання повноваженнями особами, які надають публічні послуги», ст. 368-2 «Незаконне збагачення», ст. 368-3 «Комерційний підкуп службової особи юридичної особи приватного права незалежно від організаційно-правової форми», ст. 368-4 «Підкуп особи, яка надає публічні послуги», ст. 369-2 «Зловживання впливом» [2-7]. І тут ми погоджуємося з думкою Д. О. Балабанової про те, що поява цих статей не можна визнати криміналізацією відповідних діянь – це саме процес приведення вітчизняного нормативного акту у відповідність до міжнародних зобов'язань шляхом уточнення певних, вже існуючих положень. Також вона вказувала, що у подальшому законодавець неодноразово ще звертав увагу на відповідний розділ і ухвалював закони, якими: вносилися нові редакції вже існуючих статей (переважна більшість законів); криміналізувалися та декриміналізувалися відповідні діяння (вказівка на те, що суб'єктом перевищення влади або службових повноважень може бути тільки працівник правоохоронних органів, та відбувалися процеси пеналізації та депеналізації (посилення та пом'якшення санкцій відповідних норм) тощо. Вона зазначала те, що системного і послідовного підходу до протидії корупційним і службовим злочинам протягом внесення цих законодавчих змін не існувало: часто ці зміни знаходилися у протиріччі одна до одної, або були неправовими, мали політичні перестороги, нівелювалися, поновлювалися, – що свідчить не стільки про наміри виконати зобов'язання щодо протидії корупції, скільки створити умови, за яких той чи інший антикорупційний закон мав би відображення у Кримінальному кодексі України [8, с. 3-7].

Зараз, у непростий для нашої країни час, з початком, наростанням та подовженням російської військової агресії звичний порядок життя держави вже назавжди змінився.

Важливим фактором, не дивлячись на внесення змін у режим діяльності Державного апарату у період дії воєнного стану, організації роботи державних установ статусу державних службовців та інше, є справедливість покарання та індивідуальний підхід до його визначення (і з урахування всіх супутніх чинників сьогодення).

У сьогоднішніх реаліях, не зважаючи на військовий стан, кримінальні хроніки пістріють новинами про встановлення фактів та розслідування корупційних правопорушень. Зокрема, про злочини пов'язані з використанням влади чи службового становища відповідно до ст. 364-1 (Зловживання повноваженнями службовою особою

юридичної особи приватного права незалежно від організаційно-правової форми) Кримінального кодексу України.

Разом з тим, все ще залишається не досконалою правова база (яка надає можливість відчувати безкарність окремим службовцям (різного рівня)). Які, замість того, щоб стояти на сторожі дотримання закону, самі допускають порушення і вчиняють злочини, порушуючи законодавство України.

За статистикою, динаміка цих злочинів постійно збільшується. Істотна шкода чіткої організації і діяльності державного апарата країни вчиняється злочинним та корумпованим відношенням службової особи до виконання своїх службових обов'язків. Будучи наділені великими правами і розпоряджаючись нерідко значними матеріальними цінностями, такі особи своїми зловживаннями заподіюють не тільки велику матеріальну, але і моральну шкоду, дискредитуючи тим самим весь державний апарат, що спричиняє негативні наслідки для всієї країни (руйнування апарата керування суспільством і державою в цілому; негативне сприйняття країни у світі тощо).

Таким чином, при вчиненні зловживання владою або службовим становищем у службової особи наявні як визначені законами та іншими нормативно-правовими актами повноваження (права та обов'язки), так і фактичні можливості, що надаються самим авторитетом посади (її загально визнана вага, важливість, впливовість тощо). Звідси зловживання можливе не тільки за місцем роботи (служби), а й на інших підприємствах, установах або організаціях як через існуючий авторитет цієї посади.

Типовими ситуаціями завдання шкоди владою або службовим становищем є: неправомірне сприяння фізичним або юридичним особам у здійсненні ними господарської діяльності, одержанні субсидій, субвенцій, дотацій, кредитів, пільг, укладанні контрактів (у т. ч. на закупівлю товарів, робіт і послуг за державні кошти); неправомірне сприяння призначенню на посаду особи; неправомірне втручання в діяльність органів державної влади, органів місцевого самоврядування або посадових осіб; неправомірне надання переваги фізичним або юридичним особам у зв'язку з підготовкою проектів, виданням нормативно-правових актів та прийняттям рішень, затвердженням (погодженням) висновків; зайняття іншою оплачуваною або підприємницькою діяльністю (крім викладацької, наукової і творчої діяльності, медичної практики, інструкторської та суддівської практики із спорту), якщо інше не передбачено Конституцією або законами України; нецільове використання коштів; неправомірне звільнення осіб від сплати податків, зборів (обов'язкових платежів); створення надлишків товарів чи інших матеріальних цінностей задля наступного

заволодіння ними; укладання вигідних для службової особи чи інших зацікавлених суб'єктів угод тощо.

І якщо ми знаходимося на шляху завершення формування правової та демократичної держави, сьогодні важливо удосконалити всі види службової діяльності, розробити дієвий механізм протидії злочинності службових осіб. Бо у ситуації, що склалася, складно не тільки визначати відповідність кримінально-правової оцінки порушення, але й покарання за зловживання повноваженнями службовою особою юридичної особи приватного права незалежно від організаційно-правової форми в умовах воєнного стану.

Література

1. Кримінальний кодекс України 2341-III від 05.14.2001 року. *Офіційний сайт Верховної Ради України*. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text>

2. Закон України «Про визнання такими, що втратили чинність, деяких законів України щодо запобігання та протидії корупції» від 21.12.2010 року № 2808-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2011. № 25. Ст. 188. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2808-17#Text>

3. Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо відповідальності за корупційні правопорушення» від 11.06.2009 року № 1508-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2009. № 46. Ст. 699. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1508-17#Text>

4. Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо відповідальності за корупційні правопорушення» від 07.04.2011 року № 3207-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2011. № 41. Ст. 414. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3207-17#Text>

5. Кримінальна конвенція про боротьбу з корупцією. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_101#Text

6. Конвенція ООН проти транснаціональної організованої злочинності. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_789#Text

7. Конвенція ООН проти корупції, ратифікованих Україною. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_c16#Text

8. Балабанова Д. О. Траєкторія кримінально-правових норм щодо протидії корупції. Проблеми вдосконалення діяльності правоохоронних органів щодо виявлення, припинення та превенції корупційних проявів : матеріали постійно діючого науково-практичного семінару (м. Львів, 27 травня 2022 року) / упорядник І. Б. Газдайка-Василишин. Львів : ЛьвДУВС, 2022. 100 с.